

La plataforma "Aturem la guerra"

Una plataforma és una superfície horitzontal normalment elevada del terra i que és destinada a posar-hi coses o anar-hi algú... Així ho defineix el diccionari i no és gaire diferent del que significa en el cas d'**Aturem la guerra**. A l'Anoia, va néixer a iniciativa de les entitats solidàries de la conca d'Òdena per tal d'eleva la seva veu en contra de la guerra, tot just abans de l'ocupació militar de l'Iraq, i va esdevenir una suma de moltes associacions i particulars que van voler adherir-s'hi i donar suport a la crida per la pau i el diàleg.

El dia 15 de febrer del 2003, aquesta crida va culminar amb grans manifestacions, arreu de Catalunya, i el món sencer i la ciutadania va pren-dre els carrers de moltes ciutats. També a l'Anoia vam viure una manifestació històrica per denunciar l'ocupació militar i els interessos econòmics i geoestratègics que s'amaguen darrere la injustificable "guerra preventiva".

Més recentment, el passat 10 de gener, Igualada va acollir la Primera Trobada de Plataformes Catalanes "Aturem la guerra", per tal d'oferir un marc per al diàleg i l'intercanvi d'experiències dels seus membres. També es va acordar impulsar novament accions conjuntes: el dia 15 de febrer i el dia 20 de març.

Com a amfitrions i responsables en l'organització d'aquesta trobada, la plataforma anoienca va rebre l'encàrrec de recollir el premi a l'Esdeveniment de l'Any que el diari El Periódico de Catalunya ha atorgat enguany al moviment ciutadà **Aturem la guerra**. Durant el lliurament de premis, que es va fer el passat 20 de gener al Palau de la Música, es va llegir un manifest d'agraïment i de denúncia, en què es reivindicava novament el suport de la ciutadania per tal de continuar caminant en la construcció de la cultura de la pau.

Crònica de la Primera Trobada de Plataformes Catalanes "Aturem la guerra"

Una trentena de plataformes catalanes es van aplegar dissabte 10 de gener de 2004 a Igualada per tal de demostrar que el moviment pacifista continua viu. Una reeixida representació de les entitats i les plataformes cíviques que van mobilitzar els ciutadans arran de la invasió de l'Iraq, s'han donat, cita per primera vegada, per tal de dialogar i impulsar noves accions conjuntes.

L'organització ha assenyalat que les xifres de participació, 200 persones, corroboren que l'interès de les plataformes catalanes és continuar denunciant els conflictes armats, tant a l'Iraq com arreu del món. I no ho fan des d'una posició ingènua, sinó amb fets que demostrin que els beneficis econòmics estan per sobre de la justícia i els drets humans, en la lògica imperialista que actualment caracteritza la globalització econòmica.

Precisament, un dels objectius de la jornada era esdevenir un espai de trobada i d'intercanvi de tots els grups. Per això, al matí, van participar en un acte de presentació en què van poder explicar el seu origen i les activitats que duen a terme. Algunes plataformes, com és el cas de l'Anoia, es van crear el febrer de l'any passat per mostrar el seu rebuig a la guerra a l'Iraq, però les entitats que la integren, com passa amb la majoria de coordinadores, ja fa anys que treballen en el terreny de l'antimilitarisme o l'educació per la pau.

Un dels tallers que es va fer a la tarda i que va estar moderat per Tica Font es va centrar en l'objecció fiscal. També es va fer un altre sobre el boicot preventiu, dirigit per Toni Verger i un tercer sobre educació per la pau, coordinat per Carme Romia. El quart i últim taller, en què van poder prendre part una cinquantena de persones, va ser el d'accions i mobilitzacions, a càrrec de Gemma Tarafa, des d'on van sorgir les propostes que després es van acordar al plenari.

Pel que fa a la taula rodona prevista al matí, hi van haver alguns canvis d'última hora, però va tenir igualment una magnífica acollida. Inés Royo, cooperant de la Plataforma per a la Sobirania i Alliberament de l'Iraq (PASI) i que acaba d'arribar de Síria, va acostar als assistents el seu testimoni a partir de les seves vivències i va destacar el sentiment de temor de la població a causa d'un govern repressor.

El professor d'història Jaume Botey va parlar sobre el fracàs de la intervenció armada a l'Iraq, amb el pretext de la pacificació de la zona i la instauració de la democràcia, i va assenyalar que la situació actual és caòtica per a la població, i que ni tan sols s'han aconseguit restaurar els serveis més bàsics. Botey, que també és membre de la PASI, va denunciar la política dels Estats Units i els interessos econòmics que la guerra ha suposat per a les empreses nord-americanes i de la resta de països que van donar suport a l'ocupació militar iraquiana.

Per últim, l'advocat Jaume Asens va parlar del retall de les llibertats i els drets tot denunciant la doctrina de la guerra preventiva que ha permès als Estats Units la invasió de l'Afganistan i l'Iraq. També va explicar que aquesta lògica preventiva es va aplicar per primera vegada a les manifestacions de Gènova. A més, Asens, que ha defensat detinguts del moviment antiglobalització, va parlar també del retall de llibertats que suposa l'actual llei antiterrorista a l'Estat Espanyol.

Des de la plataforma anoienca, la comissió organitzadora, integrada per membres de Debat a Bat, el grup BaulCOR de Santa Margarida de Montbui i Igualada Solidària, han manifestat la seva satisfacció per l'èxit de la trobada, que també va merèixer la felicitació de les entitats participants. Els organitzadors també van comptar amb el suport institucional dels ajuntaments de la Conca

d'Òdena i del Consell Comarcal de l'Anoia, com també amb la col·laboració de Vilanova Solidària, Càritas Vila-ova i el Cafè de l'Ateneu.

Tal com es va acordar, un dels voluntaris anoienca va ser l'encarregat de recollir el premi que el diari El Periódico va concedir al moviment "Aturem la guerra", el dia 20 de gener, en nom de totes les plataformes catalanes.

El fracàs de la invasió

Tony Blair deia al Parlament: "Els serveis d'intel·ligència indiquen que la capacitat militar de l'Iraq pot activar armes químiques i biològiques en 45 minuts. Gran Bretanya, la Unió Europea i els mateixos EUA estan a 45 minuts d'un possible atac-sorpresa de Saddam Hussein". Va corroborar-ho amb un informe sobre els arsenals iraquians d'armes de destrucció massiva. Al gener Collin Powell utilitzaria aquest mateix informe davant el Consell de Seguretat com a "prova irrefutable" de l'imminent perill de Saddam.

La comissió d'inspectors de l'ONU, sota la presidència de Hans Blix i Al Baradei, al gener del 2003 no havien trobat res i van demanar més temps per completar la investigació, però se'ls va dir que no. Hi havia pressa per a la invasió, no fos cas que no hi hagués temps per "pacificar" el país abans de les eleccions americanes del novembre del 2004.

L'ONU no va aprovar la invasió malgrat les enormes pressions dels EUA: Rússia, França i Alemanya s'hi van negar. La invasió, per tant, que no tenia justificació moral ni política, tampoc la tindria jurídica. I el 20 de març, des dels avions, van començar a matar. Va durar fins a l'1 de maig.

Ocupat ja el territori, els vencedors van pressionar novament el Consell de Seguretat per legitimar a posteriori l'ocupació. Amb la resolució 1483 es formalitzava que a partir d'ara les relacions internacionals es regularien per la llei del més fort i s'entregava en exclusiva als EUA el futur polític i econòmic d'Irak. Aquesta vegada, Rússia, França i Alemanya van votar-hi a favor, ja que l'invasor els va prometre respectar els compromisos econòmics contrets amb anterioritat. Així van poder demostrar el cinisme dels seus principis ètics que al febrer els havien portat a dir que no.

A hores d'ara es pot afirmar que han fracassat en tots, absolutament en tots els objectius que -tot i que mai els van confessar- sabíem que s'havien proposat. I en canvi, totes, absolutament totes les "raons humanitàries" que van donar per justificar la invasió s'han demostrat falsedats.

1/ No han pogut amagar que el pretext que van utilitzar per a la invasió era una mentida.

Les armes de destrucció massiva, el primer pretext, no han aparegut i ara ja es diu que no apareixeran. Els serveis secrets neguen ara que diguessin el que diuen que van dir. La primera víctima de tota guerra és la veritat. No es demanen responsabilitats.

El febrer, Bush afirma que "tot ha estat un lamentable error: No n'hi havia, però podien haver-n'hi hagut". Bush

es veu obligat a ordenar una comissió per investigar les mentides però que no haurà de fer públics els resultats fins d'aquí un any, passades les eleccions de novembre. També Blair s'hi compromet.

En canvi, el febrer del 2004, quan la mentida era ja més que evident, Aznar torna a repetir al Congrés que hi havia armes!

És veritat o no que estem en mans de criminals i impostors?

2/ No comptaven amb la tenacitat de la resistència.

Només el desconeixement de la realitat, el menyspreu pel sofriment dels altres, el desdeny d'un poble culte i que sap defensar-se, l'actitud despectiva de la capacitat d'identitat àrab, tan humiliada durant segles, la infantil seguretat de creure que per estar contra la dictadura s'estaria a favor de l'invasor, podia donar als comandaments polítics i militars dels EUA la ceguesa de creure que serien rebuts com a "llibertadors". Les víctimes donen sovint lliçons de dignitat.

La "democràcia" occidental els va atacar fa dotze anys, els ha portat un milió i mig de morts pel bloqueig, els ha tornat a atacar per robar-los... I esperaven els braços oberts!

La captura al desembre de Saddam Hussein no va significar la reducció del nombre d'atacs de la guerrilla. Els diaris oficials dels EUA i de Gran Bretanya, Aznar, el govern espanyol i els mitjans oficials a la resistència del poble iraquí a l'anomenen terrorisme. "Si vius i treballes tranquil·lament a casa teva, vénen uns lladres, t'assalten i pretenen robar el que és teu. Si et defenses, és terrorisme o resistència?"

3/ Com a resultat del desastre tampoc no havien comptat bé els costos.

El cost previst, suposant que la invasió fos curta, i sense comptar el cost de la reconstrucció, era de 79.000 M.\$. La invasió fou curta. Però davant la resistència, les tropes han de mantenir-s'hi per un temps indefinit i els governs occidentals no volen col·laborar en una operació que no van autoritzar i en la qual no van participar.

4/ El fracàs de la Conferència de Donants.

Segons el dret internacional són EUA i Gran Bretanya, potències ocupants, les que s'han de fer càrrec de la reconstrucció del país. Però Washington fa el possible per passar la factura als altres. Aquest fou l'objectiu de l'anomenada "Conferència de Donants" que es va celebrar a Madrid a l'octubre. Implícitament significava una vegada més la legitimació de l'ocupació. La "Conferència", però, tenia dues "conferències" simultànies: la del sector públic, dels Estats, i la del sector privat, de les empreses. La dels Estats era per pagar, la de les empreses, per fer el negoci. En la més pura lògica neoliberal, al sector públic se li demanava endeutar-se, i al sector privat se li oferia enriquir-se.

Però les dues conferències van ser un fracàs.

5/ Qui pagarà realment la invasió? Imposició de la llosa del deute.

edita

Ajuntament d'Igualada

Una vegada més, el cost de la invasió i de la reconstrucció el pagaran la població indefensa de l'Irak. I a això cal afegir les compensacions encara no saldades d'Irak a Kuwait per la invasió del 1990. Si aquestes compensacions es tenen en compte el deute seria de 380.000 M\$. Segons això Irak seria el país més endeutat del Tercer Món.

La fixació d'aquesta quantitat tan desorbitada té un doble objectiu: Justificar i garantir l'apropiació dels recursos petrolers de l'Irak, sigui quin sigui el final de l'operació de privatització de les empreses. De manera que fins i tot en la hipòtesi que al final el petroli no es privatitzés, la principal font dels recursos econòmics de l'Irak estaria hipotecada. Encara que l'ocupació militar fos curta, encara que es mantingués una figura de propietat mixta dels hidrocarburs i recursos naturals, encara fins i tot que l'ONU es fes càrrec de la reconstrucció, en realitat el futur Irak estaria determinat pels creditors i les multinacionals petroleres que, a més, serien els beneficiaris directes de les concessions.

6/ No es produeix petroli però hi ha guanys per a les petroleres dels EUA.

Abans de la invasió, Irak produïa 2'5 milions diaris de bidons de petroli. Quasi un any després, només ha recuperat aproximadament la meitat de producció. Les coses no han anat com Washington i les petroleres s'esperaven. Una de les causes és la falta de seguretat i els atemptats. El problema fonamental, però, és la falta de seguretat política o d'una autoritat reconeguda fins i tot en matèria petrolera. I la falta d'ingressos endarrerix la possibilitat de reconstrucció del país que, contra el dret internacional, s'havia confiat majoritàriament a les rendes petroleres.

Però la crisi i la disminució de petroli disponible en el mercat internacional han fet que el preu del bidó s'incrementés i passés de 24 a quasi 29 \$. Paradoxalment, aquest fet ha estat la causa dels enormes guanys obtinguts al 2003 per les petroleres que operen a la zona, majoritàriament de capital EUA i GB.

La població de l'Irak, que es manté en la gana i la misèria, ho sap i la resistència organitzada ho denuncia de manera desesperada i suïcida en forma d'atemptats.

7/ Caos. Desaparició de l'Estat. La situació d'ara, pitjor que la d'abans.

Amb una gosadia difícil d'entendre, l'administració dels EUA va suprimir tot vestigi de l'Estat anterior i va acomiadar a tothom. No solament l'exèrcit, sinó també les estructures administratives i de serveis. Ara no cobren i estan condemnats a morir de gana. Han estat substituïts per col·laboracionistes pel sol fet de ser-ho. En nom de la llibertat, han triplicat el nombre de presoners, han ensorrat milers de cases d'hipotètics resistents a l'estil del que fa Ariel Sharon amb els palestins i a l'àrea de Bagdad cada dia hi ha entre 20 i 40 morts per bales dels USA. Han desmantellat els equipaments industrials, s'ha clausurat la cadena Al-Yazeera perquè criticar l'ocupació és considerat delictes. En contrast amb el que va passar al 1991 després de la primera Guerra del Golf, han estat absolutament incapaços d'estabilitzar la situació, de portar els serveis mínims d'aigua potable, electricitat, telèfon, neteja, escola i hospitals. En el segon país més ric del món en petroli, no hi ha petroli a les gasolineres. No hi ha Estat; només caos i repressió.

La resolució 1438 de l'ONU, a més de legitimar l'ocupació, crea un Fons de Desenvolupament que es nodreix inicialment amb 30.000 M\$, romanent del programa "Petroli per aliments", que s'havia posat en marxa al 1996 i que la mateixa resolució dóna per acabat. Els 30.000 M\$ eren diners pagats pel govern de Saddam a l'ONU per destinar-los a l'adquisició dels productes de primera necessitat i que estaven criminalment retinguts per ordre dels EEUU. Era un de tants mecanismes del bloqueig per fer morir la població de gana. Incomprendible, ara aquells diners serveixen per cobrir els crèdits atorgats a les multinacionals per recuperar la producció i l'exportació de petroli (especialment per Haliburton de Dick Cheney, que en té l'exclusiva) i només en part per cobrir les necessitats alimentàries de la població.

Amb la seva actitud, EUA ha aconseguit que s'unissin en contra seu sectors religiosos, polítics, ètnics o socials abans enfrontats entre si.

8/ Fracàs en el model de balcanització de la zona.

Però l'intent a més llarg termini i més de fons de la invasió, era la voluntat de canviar l'actual mapa polític de l'Orient Mitjà, fent noves fronteres i nous països segons els interessos dels EUA: El control del desenvolupament de l'Est asiàtic i del subministrament de petroli a la Xina, tallar el creixement de Rússia cap al Sud i sobretot de garantir la presència d'Israel a la zona.

L'estratègia prevista, com a la ex-Iugoslàvia, era partir el país (Nord-kurd, Centre-sunita i Sud-xiïta), introduir divisions ètniques, religioses i polítiques. Reproduir a l'Orient Mitjà el drama dels Balcans i aparèixer finalment els EUA com la necessària i única força pacificadora. Però aquest projecte també ha fracassat.

Amb aquesta intenció es van nomenar el 25 representants en el Consell de Govern provisional, nomenats a dit per Bremer. Ara estan aïllats i sense cap possibilitat de representació popular.

La població no reconeix aquest govern, però tampoc ha caigut en la trampa de la fragmentació i l'enfrontament. En un context tan complex i de tanta repressió ha de ser molt complicat la reagrupació de les forces oposidores, però hi ha indicis que és així. Recordem que els xiïtes han imposat la seva agenda electoral als EUA i un model diferent de transició canviant el model del procediment electoral.

9/ Final de la impunitat.

Els EUA s'han embarcat en una gran operació colonial i han caigut en el parany de la seva pròpia ambició. La situació és tan greu que d'aquí mateix pot renèixer l'esperança. Perquè és clar que no poden seguir actuant amb impunitat.

Per la via dels fets, ha fracassat l'unilateralisme proclamat per Condolezza Rice, Kagan, Perle i tot l'equip. Ara demanen l'ajut de l'ONU com a mediatora per poder marxar-ne quan abans millor, imposant però el seu propi govern titella. Però ni així: Han hagut de plegar-se a les exigències de la resistència i dels xiïtes que exigeixen eleccions i

representació directa. L'ONU tampoc té a l'Irak autoritat moral: Ha estat el braç executor del genocidi d'un milió i mig d'innocents a causa de l'embargament i igual que amb el genocidi palestí, el ressentiment i l'odi contra l'ONU han de ser indescriptibles.

La possibilitat de control occidental sobre Irak es debilita i les forces de la resistència són cada dia més fortes. El temps juga a favor de la resistència i de la pròpia població de l'Irak.

La vertadera democràcia pot arribar a l'Irak no perquè la guerra de Bush hagi estat correcte, sinó precisament perquè ha demostrat estar desesperadament equivocada.

És possible aprofitar la debilitat a l'Irak de Bush, de l'ONU i de tot l'Occident per exigir un Irak sense deute, sobirà, pluriètnic, sense els contractes del passat que l'ofeguïn, lliure de bases militars, amb el control total dels seus recursos?

Ni Bremer, ni el fantasmagòric Consell de Govern provisional ni l'ONU ni cap país o grup de països que haguessin estat a favor del bloqueig de dotze anys o de la invasió poden encapçalar el procés de pacificació.

Com diu Abdel Yabar al-Kubaysi, líder de l'Aliança Patriòtica de l'Irak: "Ningú que sàpiga llegir els fets podrà creure que el poble de l'Irak pot confiar amb l'ONU. Fou l'ONU la que ens va imposar l'embargament que hem pagat amb dos milions de morts i ha devastat el país i la població. Això no es pot oblidar i el món no ho ha d'oblidar. L'ONU va justificar la invasió contra l'Irak al 1991 i mai ha dit una paraula de condemna a les violacions permanents del Dret Internacional i Drets Humans fetes pels EUA i Gran Bretanya. Nosaltres no podem més que escupir la

comunitat internacional i el món que s'autoanomena "democràtic i civilitzat" i que en nom d'aquesta "democràcia i civilització" ve a robar-nos, a destruir i matar. Quina classe de democràcia o civilització és aquesta que només ens dóna llàgrimes i mort? La d'Irak és una batalla que prepara

el terreny al que indefectiblement serà el destí dels Estats Units: El poble de l'Irak demostrarà al món que l'Imperi no és invencible".

Extret d'un article de Jaume Botey, del 10 de febrer del 2004

Solidaritat amb les víctimes de Madrid, Bagdad, Palestina....

Malgrat que aquest butlletí es va acabar d'editar a mitjans del mes de març, el cruent atemptat de Madrid del dia 11 de març, ens obliga a no tancar l'edició sense deixar constància del rebuig d'Igualada Solidària a tota mena de violència, al mateix temps que fem arribar des d'aquí la nostra solidaritat amb Madrid i molt especialment a les víctimes i els familiars d'aquestes.

Per un món sense guerres ni violències de cap tipus!

IGUALADA solidària

Entitats membres d'Igualada Solidària

ACAPS ANOIA
Associació Catalana d'Amics del Poble Sahrauí
c/ de les Orquídies, 7 - 08700 IGUALADA
tel. 93 804 36 61

ADRA
Agència per al Desenvolupament i Recursos Assistencials
c/ de St. Ignasi, 15 - 08700 IGUALADA
tel. 93 803 27 99

ASSOCIACIÓ D'AGERMANAMENT D'IGUALADA - NUEVA ESPERANZA
Av. d'Andorra, 8, 3-2 - 08700 IGUALADA
tel. 93 803 59 02 - e-mail: aine@terra.es

CÀRITAS INTERPARROQUIAL D'IGUALADA
c/ de Roca, 3 - 08700 IGUALADA
tel. 93 805 12 42

CREU ROJA ANOIA
c/ de les Comes, 34 - 08700 IGUALADA
tel. 93 803 07 89 - e-mail: cra@creurojaanoia.org

FUNDACIÓ JOSEP COMAPOSADA (UGT)
Rbla. de St. Isidre, 16, 1 - 08700 IGUALADA
tel. 93 803 58 58 - e-mail: igualada@apg.ugt.org

FUNDACIÓ PAU I SOLIDARITAT (CCOO)
Pg. de Verdguer, 122, 1 - 08700 IGUALADA
tel. 93 805 04 94 - e-mail: anoia1@conc.es

MANS UNIDES
c/ de Sta. Maria, 8 - 08700 IGUALADA

SED
c/ de les Orquídies, 7 - 08700 IGUALADA
tel. 93 804 36 61 - e-mail: sed-igualada@maristes-cat.es

SEMBRADORES SIN FRONTERAS
c/ de Josep M. Serra Marsal, 1, 2-2 - 08700 IGUALADA
tel. 93 805 22 12

SERVEI DE SOLIDARITAT AMB CUBA
pl. de Castells, 10 - 08700 IGUALADA
tel. 93 803 27 00

TAMBALI
c/ de les Orquídies, 7 - 08700 IGUALADA
tel. 93 804 36 61 - e-mail: tambali@tambali.org

Per a informació:
AJUNTAMENT D'IGUALADA
Regidoria de Cooperació i Solidaritat
c/ de Sta. Maria, 10, baixos
Tel. 93 803 19 50 - Fax 93 805 44 44
www.aj-igualada.net
serveissocials@aj-igualada.net

